

A sokaságnak tehát, amely kiment hozzá, hogy megkeresztelkedjék, ezt mondta: Ti viperafajzatok! Ki figyelmeztetett titeket, hogy meneküljete az eljövendő harag elől? Teremjete hát megtéréshez méltó gyümölcsöket, és ne kezdjéte azt mondogatni magatokban: A mi atyánk Ábrahám! Mert mondom nektek, hogy Isten ezekből a kövekből is tud fiaat támasztani Ábrahámnak. A fejsze pedig már a fák gyökerén van: ezért minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágatik és tűzre vettetik. A sokaság pedig megkérdezte tőle: Akkor hát mit tegyünk? János így válaszolt nekik: Akinek két ruhája van, adjon annak, akinek nincs, és akinek van ennivalója, hasonlóan cselekedjék! Vámszedők is mentek hozzá, hogy keresztelje meg őket. Ezek szintén megkérdezték tőle: Mester, mit tegyünk? Nekik ezt mondta: Semmivel se hajtsatok be többet a megsabottnál! Megkérdezték tőle a katonák is: Mi pedig mit tegyünk? (Lk 3,7-14)

BEVEZETÉS

A születéstörténetek után ezzel a történettel kezdődik az újszövetség. Sokszor úgy gondolunk az Ó- és Újszövetség közötti távolságra, hogy csak lapozni kell egyet. Lehet eltelt pár év... - az a pár év körülbelül 400 évet jelent. Isten csendben maradt és nem szólt.

Mai fejjel azt gondolhatjuk, hogy egy idő után beleuntak a várakozásba, és elfogadták, hogy Isten nem szól. Szépen lassan már olyan ember se volt aki ismert olyan embert aki ismert olyan embert aki hallotta Isten prófétájától Isten üzenetét.

Egyszer csak történik valami, egy Zakariás nevű ember (egy pap) mikor bement a templomba, hogy bemutassa az áldozatot, megjelent neki Isten angyala, megígérte, hogy idős kora ellenére fia fog születni, Zakariás szeretett volna valami bizonyítékot, így mivel nem hitt az angyalnak némán ment ki a templomból. 400 év hallgatás után még a pap is megnémul... A fiú akiről az ígélet szólt megszületett, felnött, Jánosnak hívták. Azt írja róla Lukács:

Ő pedig bejárta a Jordán egész környékét, és hirdette a megtérés keresztiségét a bűnök bocsánatára a nép/sokaság pedig – ahogy Gyula felolvasta – kiment hozzá. Már csak az a kérdés, hogy miért?

Kíváncsiak voltak? Akkor lehet, hogy kimennek, de nem merítkeznek be. Egyáltalán ki ez a János, hogy hallgatnunk kéne rá? – vágnánk rá mi ma. Mi inkább feltennénk még egy sor kérdést és még utána se biztos, hogy kimennénk. „Isten...? Ugyan már, ott kint? Bűnök, megtérés? le

Ők viszont sejtettek valamit, az a sok ember tudta, hogy itt Isten szól ugyanaz az Isten, aki Ábrahámot megszólította és elindult a **pusztába**, ugyanaz, aki Mózeset megszólította, hogy kivezesse a népet Egyiptomból, a **pusztába**. Ez egy olyan nép aminek a pusztá a megújulásnak, a szabadulásnak, és az Istennel való találkozásnak a helye. (ezeket a történeteket mesélték a gyermekeiknek az emberek – ezen nőttek fel)

Most pedig valaki ott van a pusztában és azt mondja, hogy gyertek, kezdjete újat Istennel, bánjátok meg a bűneiteket merítkezzete be –

haljatos meg a régi életeteknek. A többi evangéliumban azt olvassuk, hogy azt mondta nekik:

„térjete meg” – változtassátok meg a gondolkodásotokat és az életeteket!

„elközelített a mennyek országa” – Isten jön, és helyreállít mindent

Most, hogy végre megérkeztünk erre a helyre térben és időben is, kicsit jobban bele tudjuk képzelni magunkat. Most amikor már azt lehetne mondani, hogy „ez olyan szép...”

IGE

nézzük meg jobban mit mond a mai szakasz – ez már nem lesz olyan szép.

János azt mondja: „*Ti viperafajzatok! Ki figyelmeztetett titeket, hogy meneküljete az eljövendő harag elől?*” Miért pont viperák? miért nem skorpiók, vagy csörgőkígyók? János nagyon tudatosan használja ezt a szót:

A viperák miután megmártak valakit – a vízhez sietnek, különben meghalnak. Érzik magukon, hogy közel a vég ezért elmenekülnek. Lukács szerint János itt nem csak a vallási vezetőkhez beszél, hanem **mindenkihez**

(Ezek az emberek) azt gondolták, hogy „ELÉG ha megkeresztelkednek bűnbocsánatot kapnak” – nem kell semmi mást csinálni.

(később Konstantin is így gondolkodott = amíg nem keresztelkedik meg az ember azt csinál, amit akar. Ezért csak a halálos ágyán keresztelkedett meg.)

Mert az eljövendő harag – Isten ítélete ijesztő, az ember igyekszik elkerülni.

Hozzánk is szólnak János szavai. Mert mi sokszor a templomba menekülünk, a való életből, a felelősség és a változás elől. Mert bízunk abban, hogy meg vagyunk keresztelve, bízunk abban, hogy járunk templomba, hogy hívő családban nevelkedtünk és még sorolhatnánk...

az ige azt mondja, hogy nem bízhatunk ezekben a dolgokban

Mert ha nincs bennük/mögöttük tartalom nem érnek semmit.

Ez természetesen nem azt jelenti, hogy ezek rossz dolgok, vagy hogy ezentúl senki ne járjon templomba, hanem azt, hogy vizsgáljuk meg a motivációnkat és az életünket, és ne csak vasárnapi keresztények legyünk.

Tegyük fel magunknak a kérdést az ahogy vasárnap élünk más, mint a hét többi napján?

Mert kívülről ez nagyon szépnek és kegyesnek látszik, akárcsak a viperákon nagyon szép minták rajzolódnak kívülről, belül viszont tele vannak méreggel. Ez képmutatás, olyan fajta amibe nagyon könnyű beleesni...

Mit akar akkor Isten?

Isten azt szeretné, hogy a templom és a keresztény szokások ne az öngazolás helyei/eszközei legyenek. Hanem, hogy teljenek meg étellel! Hogy teremjünk megtéréshez méltó gyümölcsöket!

A **megtérés** a gondolkozásunk és az életünk megváltozását jelenti, azt amiről olvastunk – az óemberünk meghalt = keresztre van feszítve Jézussal együtt. Jézus feltámadt és az életét ISTENNEK ÉLI!

Követni őt azt jelenti, hogy lemondunk a magunkhoz való jogunkról (a saját akaratunkról és elképzeléseinkről) és engedelmeskedünk.

Nem mentegetőzünk többet, hanem megteesszük amit Isten mond (senki nem mondta, hogy könnyű lesz):

rendezzük a kapcsolatainkat, menjünk oda és kérjünk bocsánatot a másiktól, és bocsássunk meg egymásnak, adjuk vissza amit elloptunk, új szokásokat alakítunk ki és elhagyunk régiakat.

Mindezt az alapján amit Isten mutat és mond nekünk.

Ezt jelenti a megtéréshez illő gyümölcs – amikor olvasod, hallgatod az ígét és **nem mész el mellette üresen**. Legyetek az igének cselekvői ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat...

Biztos vagyok benne, hogy Isten előtt az ilyen dolgok százszor többet érnek mint azok amikről azt se tudjuk hogy miért teszünk.

János hangsúlyozza, hogy a tetteinkkel kell bizonyítanunk azt, hogy a gondolkodásunk és az életünk megváltozott. ugyan mit tudnánk bizonyítani valamivel amiről azt se tudjuk, hogy miért tesszük?

Hogyha Jézus követői vagyunk, akkor ahogyan követjük rá fog mutatni dolgokra az életünkben (ezt eddig megtűrtem, viszont nem tűröm tovább) lehet hogy annyira megszoktunk, annyira az életünk részei, mint a szemünk vagy a kezünk ezekre mondja Jézus:

Vágd le! és gyere tovább.

Ha viszont engedetlenek vagyunk vele szemben, és megkeményítjük a szívünket, hamar ott találhatjuk magunkat, ahonnan elindultunk

Én nem akarok fenyegetőzni sem ítéletet hirdetni, Isten ígéje az ami azt mondja, hogy a fejsze már a fák gyökerén van.

Mikor, ha nem most? Honnan tudod, hogy megéred a következő vasárnapot? Változtasd meg az életed!

Most!

ÁTVEZETÉS

Ez az első szakasz arról szólt, hogy miért változtassunk, miért menjünk ki a puszta, miért kövessük Jézust? (mert egyedül így nyerhetünk örök életet)

Viszont az emberek azt szeretik, ha megmondják nekik mit kell pontosan csinálni. Jánostól is ezt kérdezik sokan: MIT TEGYÜNK? a következőkben a János által mondott gyakorlati tanácsokról Sanyi fog beszélni.

* * * * *

És János valóban, pontosan elmondja nekik, hogy mit kell tenni. Az első körben általánosságban beszél:

„Akinek két ruhája van, adjon annak, akinek nincs, és akinek van ennivalója, hasonlóan cselekedjék.”

Nem tudom, hogy belegondoltatok-e mostanában, hogy mennyi ruhátok van? Nekem több szekrényre való. És ebből mennyit hordotok? Természetesen van pár alkalmi és szezonális darab, meg egy-kettő ami jó lesz majd ha... de még így is meglepően sok van, ami egyáltalán nem kerül sorra.

János nem azt mondja, hogy akkor még ma délután állj neki kiselejtezni a dolgaidat, és ami valóban nem szükséges, add oda a rászorulóknak. Bár ez

sem rossz ötlet. Isten igéje általában alapelvekről vagy alapvető lelkületről beszél. Legalábbis igatából ezt kívánja.

Az a lelkület legyen benned, hogy elsősorban nem magadra gondolsz, hanem együtt érző, irgalmas szívvel odaadod, amiből neked többleted, felesleged van, azoknak, akiknek igazán szükségük van rá. (Iványi Gábor ☺). Elégedj meg azzal amid van. Bízd magad Isten gondoskodására és oszd meg másokkal is az ő bőséges áldásait, anyagit, lelki, bármit, ami adatott.

¹²Vámszedők is mentek hozzá, hogy keresztelje meg őket. Ezek szintén megkérdezték tőle: „Mester, mit tegyünk?” ¹³Nekik ezt mondta: „Semmivel se hajtsatok be többet, mint amennyi meg van szabva.”

A vámszedők esete már egy másik téma. Ők a Római Birodalom fenttartására szedték az adót és ezért sokan kollaboránsnak és hazaárulónak tartották őket. Ráadásul mögöttük állt a katonaság, és bármikor indokolatlanul többet beszédhettek, ami elő volt írva --- ebből gazdagodtak meg. Másokon élösködtek.

Érdekes módon János nem kezdi el szapulni őket. Egyszerűen csak annyit mond: „Végezzétek rendesen – mondhatni lelkiismeretesen – a munkátokat.” --- elégedjete meg annyival, amennyi jár – ne legyetek telhetetlenek.

Pál apostol szavai csengenek vissza: ⁶Valóban nagy nyereség a kegyesség meglelégedéssel, ⁷mert semmit sem hoztunk a világba, nem is vihetünk ki semmit belőle. ⁸De ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk

meg vele. ⁹Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértésbe, csapdába, sok esztelen és káros kívánságba esnek, amelyek az embereket pusztulásba és romlásba döntik. ¹⁰Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme, amely után sóvárogva egyesek eltévelyedtek a hittől, és sok fájdalmat okoztak **önmaguknak.**

Végül jönnek a katonák is keresztelő Jánoshoz: „Mi pedig mit tegyünk?” Nekik viszont ezt felelte: „Senkit ne bántalmazzatok, meg ne zsaroljatok, és elégedjete meg a zsoldotokkal.”

Abban az időben egy igazán nyers világ volt. A forrongó közel keleten mindennaposak voltak a különböző politikai csoportok közötti villongások és a személyes összetűzések is. A rend fenntartásáért a katonák voltak felelősek. Ezek nem római légiósok voltak, - ők nem mentek volna el Jánost meghallgatni - hanem helyi zsidó katonák, akik Heródes negyedes fejedelem fennhatósága alá tartoztak. Igazából a mai rendőrség feladatát látták el. Több, mint valószínű, hogy ők kísérgették az adószedőket is.

Azt hogy egy ilyen világban tiszteljék és féljék őket, nem kevés brutalitással érték el. Maguk is kemény emberek voltak. De János szavai mégis megérintették őket.

Ő nekik is ugyan azt mondja: „Végezzétek rendesen a munkátokat és elégedjete meg azzal, amitek van!” Katonaként néha szükséges erőszakot alkalmazni, de ha egy mód van rá, kerülj az erőszakot és a fenyegetést, ne légy brutális állat. És csak úgy, mint az adószedők, ne zsaroljatok ki pénzt másoktól. Bízz Istenben és elégedj meg azzal, amid van.

Ezek a megtéréshez méltó gyümölcsök. Az igazi hívő lelkiület, ami nem önmagába fordul önző módon, hanem Istenre tekint: megtapasztalva az ő jóságát és kegyelmét, bízva az Ő gondoskodásában becsületesen él és megosztja a környezetében élőkkel (és nem csak a családjával és barátaival) mindazt az áldást, amit maga is megtapasztalt.